

Ο ΠΕΤΡΟΣ + Ο ΛΥΚΟΣ

Απόδοση Κώστας Πούλος

Εικονογράφηση Βασίλης Παπατσαρούχας

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

2η ΕΚΔΟΣΗ

Σειρά **Μουσικά βιβλία**

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ

Εικονογράφηση: Βασίλης Παπατσαρούχας
Διόρθωση: Εβίτα Κυριαζή

© 2006, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Κώστας Πούλος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής, τηλ.: 210 2816134, E-mail: info@picturebooks.gr
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.picturebooks.gr

ISBN 960-412-618-0

Με λένε Πέτρο και είναι πολύ πρωί. Στο απέναντι κρεβάτι ο παππούς ακόμα κοιμάται και ροχαλίζει δυνατά. Ξυπνώ από το θόρυβο, φοράω κάτι παπούτσια δικά μου και βγαίνω στον κήπο. Έξω όλα είναι ωραία και πράσινα, όμως εμένα αυτό δε μου φτάνει, γι' αυτό ανοίγω την πόρτα του μεγάλου φράχτη και βγαίνω πιο έξω. Το μεγάλο δέντρο προσπαθεί να ακουμπήσει τα κλαδιά του στο φράχτη μας. Δίπλα του η μικρή λίμνη ανατριχιάζει από το πρωινό αεράκι. Τα ψάρια, επειδή φοβούνται τη γάτα, μένουν συνεχώς μέσα στο νερό. Ένας μικρός σπουργίτης φωνάζει όλος χαρά για την καινούρια μέρα:

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Τσίρι τίρι τσιριτρό,
βρήκα ένα ψίχουλο.
Το 'πανε πολλοί,
είμαι ένα παράφωνο,
λέω, ένα περήφανο,
τσιριχτό πουλί,
γελαστό πολύ.
Τσίρι τίρι τσιριτρό,
ένα ψίχουλο μικρό
φτάνει για το πρωινό.

Ξαφνικά εμφανίζεται κολυμπώντας με κάτι φαρδιά βατραχοπέδιλα μία πάπια. Η πάπια, όταν βλέπει το μικρό, σχεδόν τιποτένιο αυτό πτηνό, λέει με περιφρόνηση:

–Άπαπαπαπα!

Τι ήταν να το ακούσει αυτό ο σπουργίτης, που, όπως είναι γνωστό, δε σηκώνει μύγα στο σπαθί του, πετάει πάνω από το κεφάλι της πάπιας πολύ αγριεμένος και επιθετικός. Αρχίζει τότε ένας απερίγραπτος καβγάς ανάμεσα στα δύο φτερωτά ζώα. Μιλούν και τα δυο μαζί διακόπτοντας το ένα το άλλο, γι' αυτό είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς τι λένε:

Τσίου, τσίου, πα, πα, πα!
Πα, πα, τσίου, τσίου, πα!
Τι, τι, βι, του, πα, πα, πα;
Α, πα, πα, πα, πα, πα, πα!

Ο σπουργίτης λέει:
Τα φτερά σου τα καημένα
τι τα έχεις διπλωμένα;
Πέταξέ τα, να χαρείς.
αφού δεν τα χρησιμοποιείς!
Μιας και δε λες να πετάξεις,
πιο καλά να τα πετάξεις!
Κι όποιον θες πάνε και ρώτα:
πιο πολύ μοιάζεις με κότα!

Στο τέλος ο σπουργίτης, χωρίς καθόλου ευγένεια και ομοιοκαταληξία, λέει:

–Ράμφος είναι αυτό που έχεις ή παντόφλα;

Η πάπια απαντά:
Πα-παράτα μας, σπουργίτη,
Όπου θέλω πα-πα-πάω,
δεν πετώ, μα περπατάω!
Και μη μου σηκώνεις μύτη.

Στο μεταξύ, η γάτα, που είχε ακούσει τα λόγια του σπουργίτη για το ψίχουλο, βρίσκει ευκαιρία να πλησιάσει απαρατήρητη. Η χαρά της είναι πολύ μεγάλη για την απρόσμενη συνάντηση με το μικρό σπουργίτη και λέει από μέσα της:

ΓΑΤΑ

Ένα ψιχουλάκι δε φτάνει βεβαίως
για μία γατούλα που έχει πεινάσει.

Αυτό το πουλάκι θα ήταν ωραίος
μεζές την κοιλιά μου για να τη χορτάσει!

Η γάτα είναι έτοιμη να αρπάξει με τα νύχια της το μικρό φτερωτό ζώο, όμως εγώ προφταίνω και φωνάζω δυνατά:

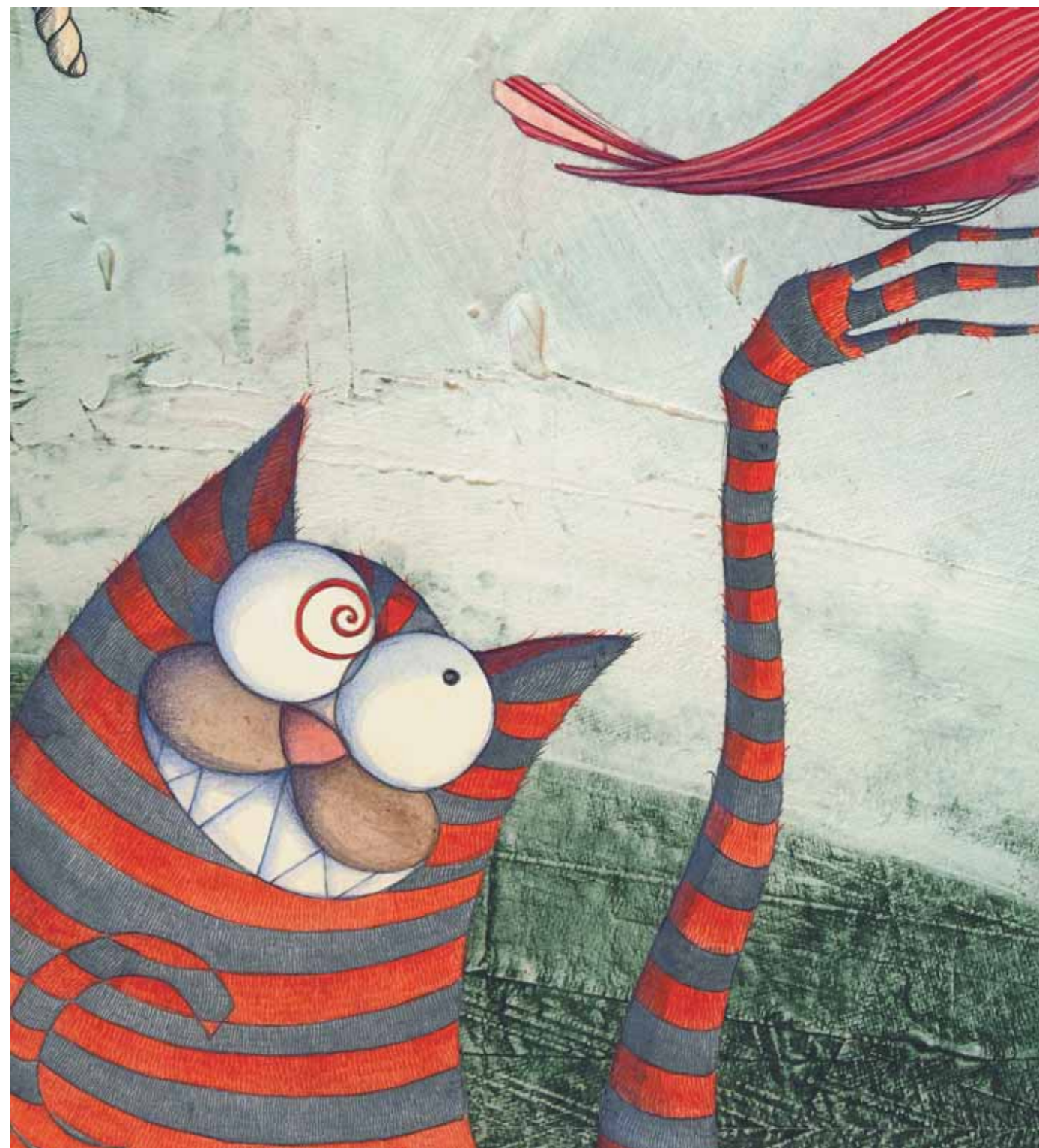
–Η γάτα! Η γάτα!

Ο σπουργίτης φτερουγίζει ψηλά τρομαγμένος, ενώ η πάπια κολυμπά γρήγορα στα βαθιά (οι γάτες φοβούνται το νερό). Επειδή η γάτα τρώει τα φίδια, ο παππούς την προσέχει από τα νερά και την έχει, όπως λέμε, μη σάζει και μη βρέξει.

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Παραλίγο να με πιάσει,
–τσίου!– μικρό κι αφηρημένο!

Αν το είχε καταφέρει,
–τσίου!– θα ήμουν πεθαμένο!

Ξαφνικά μέσα στο σπίτι σταματάει το ροχαλητό και ο παππούς εμφανίζεται στην πόρτα πολύ ανήσυχος. «Οχι!» λέω μέσα μου «πάλι θα μου πει ότι δε σκέφτομαι καθόλου το λύκο».

–Μα καλά, ήθελα να 'ξερα, δε σκέφτεσαι καθόλου το λύκο; μου λέει.

Έπειτα με πιάνει από το χέρι και μπαίνουμε ξανά στον κήπο κλείνοντας πίσω μας καλά την πόρτα. Εκείνη τη στιγμή, δηλαδή λίγο πριν κλείσει η πόρτα, παίρνει το μάτι μου το λύκο, που βγαίνει γκρίζος και μεγάλος μέσα από το δάσος, αλλά δε λέω τίποτα στον παππού μου, επειδή πάλι θα μου πει: «Μα καλά, ήθελα να 'ξερα...» και τα λοιπά και τα λοιπά. Ο παππούς λέει ότι ο λύκος αυτός έχει μήκος περίπου δύο μέτρα. Η γάτα σκαρφαλώνει τρομαγμένη πάνω στο δέντρο και θρονιάζεται σ' ένα κλαδί. Σε ένα άλλο κλαδί στέκεται ήδη ο σπουργίτης και παρατηρεί το επικίνδυνο τετράποδο, που κόβει βόλτες ακριβώς από κάτω, φανερά πεινασμένο, και λέει:

ΛΥΚΟΣ
Είναι απίστευτο πόσο πεινάω,
όλη τη μέρα στο δάσος γυρνάω,
ένα μονάχα ο δόλιος ζητάω:
να φάω!

Όταν η πάπια βλέπει το λύκο, φοβάται πολύ, κι αντί να μείνει μέσα στη λίμνη, αυτή η χαζή βγαίνει έξω να κρυφτεί σε κανένα θάμνο πυκνό και αγκαθωτό. Όμως τα βατραχοπέδιλα την εμποδίζουν να τρέξει γρήγορα. Ανοίγει και τα φτερά της μήπως πετάξει, αλλά δεν πετυχαίνει καμία απογείωση.

ΛΥΚΟΣ
Έτσι μου έρχεται
να φάω κάποια
χήνα μεγάλη
ή κότα ή πάπια.

Ο λύκος ανοίγει το μεγάλο στόμα του και καταπίνει ολόκληρη την καημένη την πάπια, προτού προφτάσει να πει έστω ένα «πα!».

Χορτάτος ο λύκος, κοιτάζει πάνω στο δέντρο τα δύο ζώα, το σπουργίτη και τη γάτα. Τότε εγώ, δίχως να χάσω καθόλου χρόνο, παίρνω ένα σκοινί και σκαρφαλώνω στο δέντρο από το κλαδί που ακουμπάει πάνω στο φράχτη μας. Ο λύκος, παραξενεμένος, κοιτάζει μια το σπουργίτη, μια τη γάτα και μια εμένα. Είναι γκρίζος και μεγάλος, όμως εγώ δεν τον φοβάμαι καθόλου.

Με βαριά την κοιλιά του από την πάπια, ο λύκος κάνει μερικές βόλτες στην άκρη της λίμνης. Σκοντάφτει σε ένα βότσαλο, αλλά δεν πέφτει (έχει τέσσερα πόδια). Έπειτα έρχεται κάτω από το δέντρο και ξαπλώνει για να χωνέψει την καημένη την πάπια. Θέλει να πάρει έναν υπνάκο, όμως μια αλογόμυγα δεν τον αφήνει να ησυχάσει, παρ' όλο που είναι ολόκληρος λύκος και οι φίλοι του τον κάνουν παρέα μόνο όταν είναι χορτάτος. Ξέρουν πως, όταν πεινάει, τρώει σαν λύκος.

Ένα απαλό αεράκι κουνάει τα φύλλα του δέντρου και τα κάνει να θροΐζουν απαλά. Ο λύκος είναι κάτω από το δέντρο και περιμένει. Όλα είναι πολύ ήσυχα. Ο σπουργίτης δεν κελαηδάει, η γάτα δε νιαουρίζει και εγώ με το λύκο δε λέμε κουβέντα. Είμαι θυμωμένος που έφαγε την πάπια και έχω ένα καλό σχέδιο: Λέω στο σπουργίτη να απασχολήσει το λύκο για να μπορέσω να του περάσω τη θηλιά. Ο σπουργίτης πετάει πάνω από το κεφάλι του λύκου και του σπάει τα νεύρα:

Δε με φτά-νεις!
Δε με φτά-νεις!

Ο λύκος κάνει στην αρχή μερικά άλματα απλώνοντας το ποδαράκι του όσο πιο ψηλά μπορεί, έπειτα όμως κουράζεται, επειδή η κοιλιά του είναι γεμάτη.

Ο σπουργίτης συνεχίζει:

Φτά-σε με!
Φτά-σε με!

Με τρόπο αφήνω τη θηλιά να γλιστρήσει προς τα κάτω και να πιάσει τη μακριά ουρά του λύκου. Έπειτα τραβώ δυνατά. Ο λύκος ξαφνιάζεται και πάει να φύγει, όμως, όσο αυτός τραβάει, τόσο σφίγγει η θηλιά στην ουρά του, ώσπου κουράζεται και μένει ακίνητος κάτω από το δέντρο. Μου ρίχνει μερικές ματιές όλο έκπληξη και απορία. Πολύ θα ήθελα να ήξερα τι σκέφτεται.

ΛΥΚΟΣ

Απορώ πώς αυτός ο μικρός πιτσιρίκος
μ' έχει τώρα εδώ πέρα στο δέντρο δεμένο.

Δεν μπορώ, δε μ' αρέσει! Εδώ πέρα δε μένω!
Θα νομίζει πως είμαι σκυλί κι όχι λύκος!

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή να σου και εμφανίζονται τρεις κυνηγοί. Προχωρούν πολύ προσεχτικά, ψάχνοντας τα ίχνη του λύκου. Ένας από αυτούς, ο πιο ψηλός, βλέπει τις πατημασιές του λύκου και φωνάζει:

–Λύκος! Λύκος! Εγώ είδα πρώτος τις πατημασιές!
–Τις είχα δει κι εγώ προηγουμένως! λέει ο πιο κοντός.

Και αρχίζουν οι δυο τους να τσακώνονται (ο τρίτος κυνηγός δε λέει κουβέντα). Έπειτα όμως σταματούν και αρχίζουν ενθουσιασμένοι το τραγούδι του λύκου:

Μες στο δάσος περπατώ,
τρέχω και πυροβολώ,
μπαμ εκεί και μπουμ εδώ,
ένα λύκο κυνηγώ.

Ψάξε κει, δεξ από δω,
πού 'ναι ο λύκος;
Ξέρω 'γω;
Πάω από κει να δω!

Λύκε, λύκε, είσ' εδώ;
Παίρνω το ντουφέκι μου
και σε κυνηγώ!

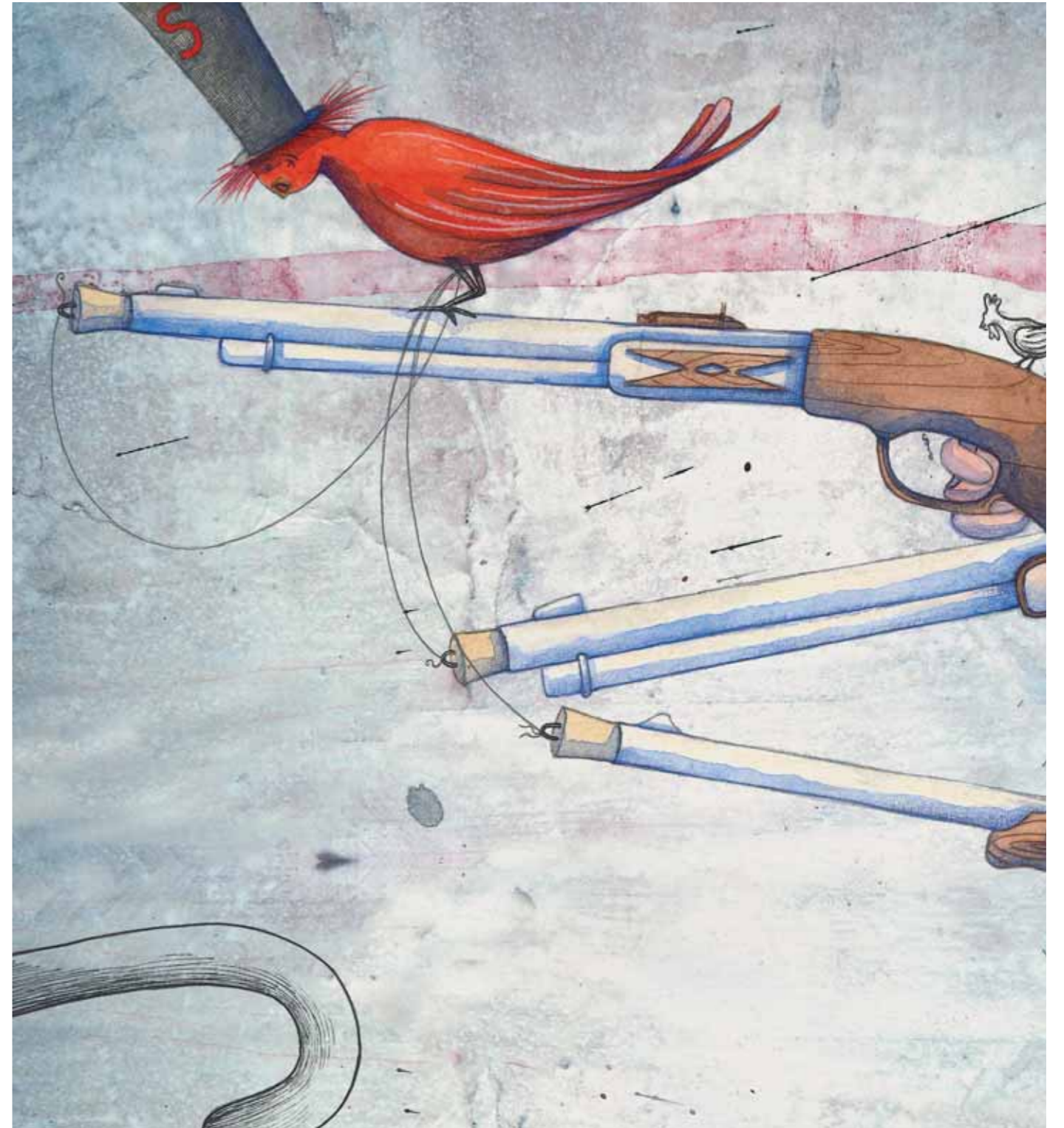
Οι τρεις κυνηγοί αρχίζουν τα μπαμ και τα μπουμ. Πυροβολούν πολύ και παντού, μήπως κάποια σφαίρα καταφέρει να βρει το λύκο. Όμως ο λύκος είναι δεμένος κάτω από το δέντρο και κοιμάται κουρασμένος. Φωνάζω στους κυνηγούς να μη ρίχνουν άλλες σφαίρες και μας ξεκουφάνουν. Τότε ένας από αυτούς, ο πιο κοντός, βλέπει το λύκο κάτω από το δέντρο και λέει:

–Λύκος! Λύκος! Εγώ τον είδα πρώτος!
–Τον είχα δει κι εγώ προηγουμένως! λέει ο πιο ψηλός.

Και αρχίζουν να ξανασακώνονται (ο τρίτος κυνηγός πάλι δε λέει κουβέντα). Έπειτα όμως σταματούν και πλησιάζουν προσεχτικά στο δέντρο σηματοδοτώντας με τα όπλα τους το λύκο.

–Μην πυροβολήσετε! τους φωνάζω. Ο λύκος είναι δεμένος!

ΕΓΩ
Τα μπαμ και τα μπουμ δε χρειάζονται πια,
να τος ο λύκος, στο δέντρο δεμένος,
την καημένη την πάπια με μία χαψιά
στην κοιλιά του την έβαλε προηγουμένως.

Οι κυνηγοί, όταν βλέπουν το κατόρθωμά μου, λένε μεταξύ τους:

ΚΥΝΗΓΟΣ Α΄ (κοντός)
Δεν μπορώ να καταλάβω
πώς ένα μικρό παιδί
το μεγάλο γκρίζο λύκο
έδεσε απ' το κλαρί.

ΚΥΝΗΓΟΣ Β΄ (ψηλός)
Ίσως είναι παλικάρι
και ατρόμητος πολύ,
ίσως πάλι να νομίζει
πως ο λύκος είν' σκυλί.

Τώρα μάλιστα! Ώρα είναι να μου πουν ότι μπερδεύω και τη γάτα με το σπουργίτη!
Κατεβαίνω γρήγορα από το δέντρο και λέω στους κυνηγούς «καλημέρα».
– Καλημέρα! μου λένε και οι τρεις με ένα στόμα (επιτέλους, μίλησε και ο τρίτος κυνηγός!).
Κοιτάζουν μια το λύκο και μια εμένα.
– Είσαι πολύ γενναίο παιδί, λέει ο πιο ψηλός.
Έπειτα παίρνει το λόγο ο πιο κοντός και λέει:
– Εγώ νομίζω ότι είσαι πολύ γενναίο παιδί!
Ο τρίτος κυνηγός είναι έτοιμος να πει κάτι, όμως δεν προλαβαίνει, γιατί, μόλις πάει να ανοίξει το στόμα του, βγαίνει ο παππούς από το σπίτι.

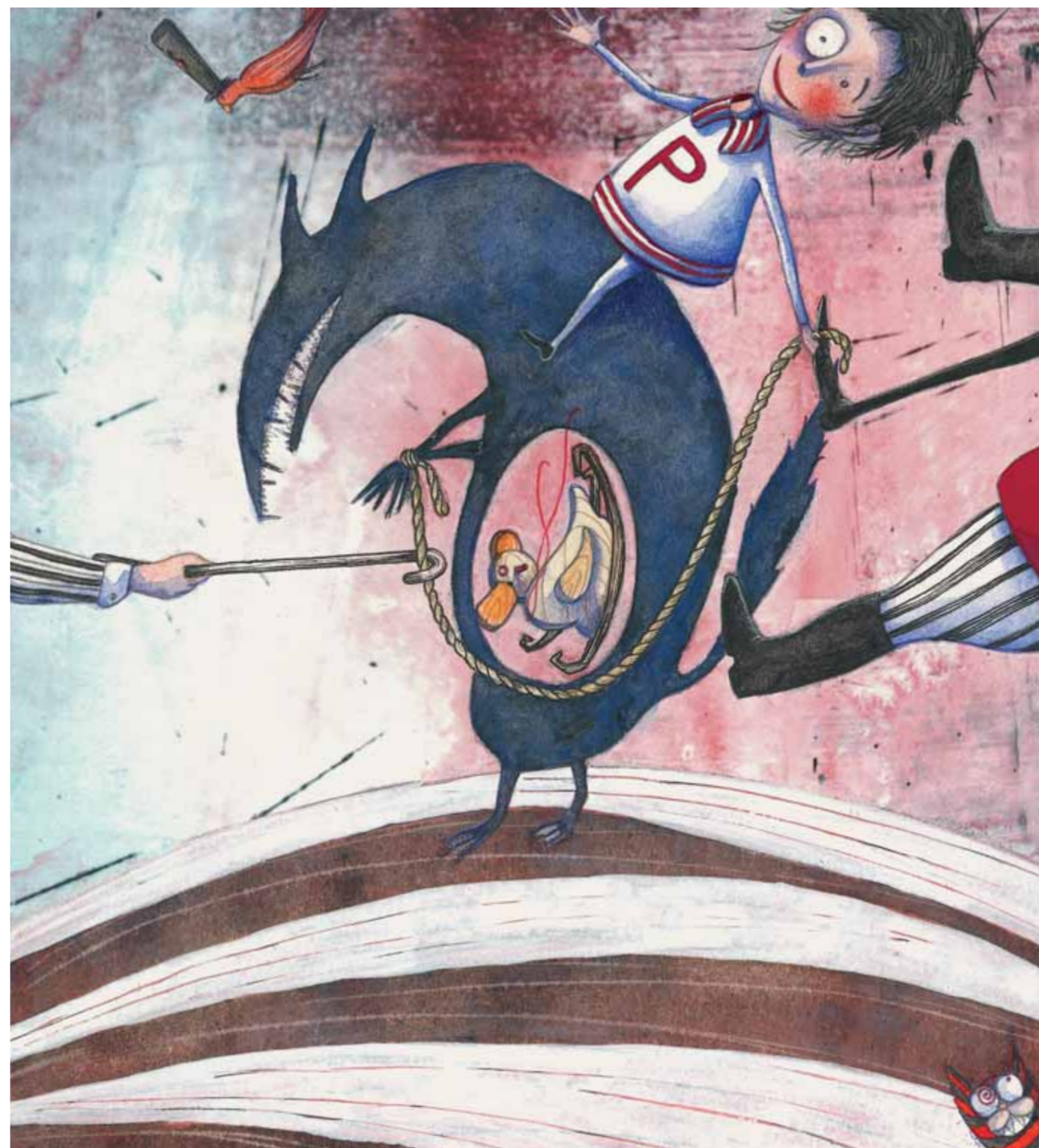
ΠΑΠΠΟΥΣ
Δε σου είπα να προσέχεις
μην εμφανιστεί ο λύκος;
Το μεγάλο σαρκοφάγο
που έχει δύο μέτρα μήκος;

Οι δυο κυνηγοί τού εξηγούν τι έχει συμβεί. Όλοι μαζί τότε τραβάμε για το χωριό. Μπροστά πηγαίνει ο παππούς, που ξέρει το δρόμο. Ακολουθώ εγώ κρατώντας το λύκο από το σχοινί. Πιο πίσω οι τρεις κυνηγοί κατά σειρά ύψους (πρώτος ο κοντός, για να βλέπει) και στο τέλος η γάτα. Ο σπουργίτης πετάει ψηλά, πάνω από το κεφάλι του λύκου. Εκτός από την πάπια και το λύκο, όλοι είμαστε χαρούμενοι και τραγουδάμε:

Ένα δύο,
εν δυο!
στο χω-ριό, στο χω-ριό!

Χωρίς να το καταλάβουμε περνάει η ώρα και φτάνουμε στην άκρη του χωριού. Ανοίγουμε τη μεγάλη πόρτα και μπαίνουμε όλοι μέσα. Έπειτα η πόρτα κλείνει ξαφνικά αφήνοντας απέξω όλους εσάς, που διαβάζετε τώρα αυτό το μικρό βιβλίο (όσοι δεν το διαβάζουν είναι ακόμα πιο μακριά).

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ

Η αφήγηση του CD

This is the story of Peter and the wolf.

Each character in the tale is going to be represented by a different instrument of the orchestra. For instance, the bird will be played by the flute. Here's the duck, played by the oboe. The cat by the clarinet. The bassoon will represent grandfather. The wolf by the French horns. And Peter by the strings. The blast of the hunters' shotguns played by the kettle drums.

Are you sitting comfortably? Then I shall begin.

Early one morning, Peter opened the gate and went out into the big green meadow.

On a branch of a big tree sat a little bird, Peter's friend. "All is quiet, All is quiet" chirped the bird gaily. Yes all is quiet.

Just then a duck came waddling round. She was glad that Peter hadn't closed the gate and decided to take a nice swim in the deep pond in the meadow.

Seeing the duck, the little bird flew down upon on the grass, settled next to her and shrugged his shoulders. "What kind of bird are you if you can't fly?" said he. To this the duck replied "What kind of bird are you if you can't swim?" and dived into the pond.

They argued and argued, the duck swimming in the pond and the little bird hopping along the shore.

Suddenly, something caught Peter's attention. It was a cat crawling through the grass.

The cat thought; "The bird is busy arguing, I'll just grab him. Stealthily she crept towards him on his velvet paws.

Ελληνική μετάφραση (Βάγια Κακαβά)

Αυτή είναι η ιστορία του Πέτρου και του λύκου.

Κάθε ένας από τους χαρακτήρες της ιστορίας ερμηνεύεται από διαφορετικό όργανο της ορχήστρας. Για παράδειγμα, το πουλί παίζεται από το φλάουτο. Να και η πάπια, παίζεται από το όμποε. Η γάτα από το κλαρινέτο. Το φαγκότο θα αναπαριστά τον παππού. Ο λύκος θα είναι το γαλλικό κόρνο. Και ο Πέτρος τα έγχορδα. Οι τουφεκίες των κυνηγών παίζονται από τα μεταλλικά τύμπανα.

Κάθεστε αναπαυτικά; Τότε ας ξεκινήσω.

Νωρίς ένα πρωί, ο Πέτρος άνοιξε την πύλη και βγήκε έξω στο μεγάλο, πράσινο λιβάδι.

Στο κλαδί ενός μεγάλου δέντρου καθόταν ένα μικρό πουλάκι, που ήταν φίλος του Πέτρου. «Όλα είναι ήσυχα, όλα είναι ήσυχα» τιτίβιζε χαρούμενα. Ναι, όλα ήταν ήσυχα.

Εκείνη τη στιγμή, μια πάπια εμφανίστηκε σεινάμενη κουνάμενη. Χάρηκε που ο Πέτρος δεν είχε κλείσει την πύλη και αποφάσισε να κάνει το μπανάκι της στα βαθιά νερά της λιμνούλας που βρισκόταν στο λιβάδι.

Όταν είδε την πάπια, το μικρό πουλάκι πέταξε προς το γρασίδι, έκατσε δίπλα της και σήκωσε τους ώμους. «Τι σόι πουλί είσ' εσύ που δεν μπορείς να πετάξεις;» τη ρώτησε. Και η πάπια τού απάντησε «Τι σόι πουλί είσ' εσύ που δεν μπορείς να κολυμπήσεις;» και βούτηξε στη λιμνούλα.

Όρα πολλή μαλώνανε, η πάπια να κολυμπάει στη λιμνούλα και το μικρό πουλάκι να χοροπηδάει κατά μήκος της ακτής.

Ξάφνου, κάτι τράβηξε την προσοχή του Πέτρου. Μια γάτα σερνόταν στο γρασίδι.

Η γάτα σκέφτηκε: «Το πουλί έχει το νου του στον καβγά, το μόνο που έχω να κάνω είναι να το αρπάξω». Αθόρυβα, σύρθηκε προς το μέρος του στις μύτες των βελούδινων πελμάτων της.

"Look out!" shouted Peter and the bird immediately flew up into the tree, while the duck quacked at the cat, from the middle of the pond. The cat walked around the tree and thought, "Is it worth climbing up so high? By the time I get there the bird will have flown away."

Just then grandfather came out. He was angry because Peter had gone in the meadow. "It is the dangerous place. If a wolf should come out of the forest, then what would you do?"

But Peter paid no attention to his grandfather's words. Boys like Peter aren't afraid of wolves. But grandfather took Peter by the hand, locked the gate and led him home.

No sooner had Peter gone, than a big grey wolf came out of the forest.

In a twinkling the cat climbed up into the tree. The duck quacked, and in her excitement jumped out of the pond. But no matter how hard the duck tried to run, she couldn't escape the wolf.

He was getting nearer, nearer, catching up with her. Then he got her and with one gulp swallowed her.

And now, this is how things stood: the cat was sitting on one branch, the bird on another, not too close to the cat.

And the wolf walked round and round the tree, looking at them with hungry eyes.

In the meantime, Peter, without the slightest fear, stood behind the gate watching all that was going on.

He ran home, got a strong rope. and climbed up the high stone wall.

One of the branches of the tree around which the wolf was walking stretched out over the wall.

Grabbing hold of the branch, Peter lightly climbed over on to the tree. Peter said to the bird:

"Fly down and circle over the wolf's head. Only take

«Πρόσεξε!» φώναζε ο Πέτρος, και αμέσως το πουλί πέταξε πάνω στο δέντρο, ενώ η πάπια έκρωξε στη γάτα από τη μέση της λιμνούλας. Η γάτα έφερε μερικές βόλτες γύρω από το δέντρο και σκέφτηκε: «Αξίζει τον κόπο να σκαρφαλώσω τόσο ψηλά; Μέχρι να φτάσω εκεί πάνω, το πουλί θα' χει κάνει φτερά».

Τότε βγήκε έξω ο παππούς. Ήταν θυμωμένος που ο Πέτρος είχε βγει στο λιβάδι. «Το λιβάδι είναι επικίνδυνο μέρος. Αν βγει κανένας λύκος από το δάσος, τι θα κάνεις;»

Ο Πέτρος δεν έδωσε μεγάλη σημασία στα λόγια του παππού του. Αγόρια όπως ο Πέτρος δε φοβούνται τους λύκους. Όμως ο παππούς πήρε τον Πέτρο από το χέρι, κλείδωσε την πύλη και τον πήγε σπίτι.

Δευτερόλεπτα αφότου έφυγε ο Πέτρος, ένας μεγάλος γκριζός λύκος βγήκε από το δάσος.

Στο άψε-σβήσε, η γάτα σκαρφάλωσε στο δέντρο. Η πάπια έκρωξε και, πάνω στον ενθουσιασμό της, έδωσε ένα σάλτο και βρέθηκε έξω από τη λίμνη. Μα, όσο γρήγορα κι αν προσπαθούσε να τρέξει, δεν κατάφερε να ξεφύγει από το λύκο.

Ολοένα και περισσότερο την πλησίαζε, ώσπου την έφτασε και την έκανε μια χασιά.

Και να πώς εξελίχθηκαν τα πράγματα: η γάτα καθόταν σ' ένα κλαδί, το πουλί σ' ένα άλλο, μακρύτερα απ' τη γάτα.

Και ο λύκος έφερνε βόλτες γύρω γύρω απ' το δέντρο, κοιτάζοντάς τους με πεινασμένο βλέμμα.

Στο μεταξύ, ο Πέτρος, χωρίς να νιώθει τον παραμικρό φόβο, στεκόταν πίσω από την πύλη και παρακολουθούσε όλα όσα συνέβαιναν.

Έτρεξε στο σπίτι, πήρε ένα γερό σχοινί και σκαρφάλωσε στον ψηλό, πέτρινο τοίχο.

Ένα από τα κλαδιά του δέντρου, που γύρω του περπατούσε ο λύκος, απλωνόταν μέχρι τον τοίχο.

Ο Πέτρος κρατήθηκε γερά από το κλαδί και σκαρφάλωσε προσεκτικά στο δέντρο. Ο Πέτρος είπε στο πουλί:

«Πέταξε κάτω και κάνε κύκλους γύρω απ' το κεφάλι

care that he doesn't catch you."

The bird almost touched the wolf's head with his wings while the wolf snapped angrily at him, this side and that.

How that bird teased the wolf! And how the wolf wanted to catch him! But the bird was clever, and the wolf simply couldn't do anything about it.

Meanwhile, Peter made a lasso and carefully letting it down and down and down, caught the wolf by the tail and pulled with all his might.

Feeling himself caught, the wolf began to jump wildly trying to get loose.

But Peter tied the other end of rope to the tree, and the wolf's jumping only made the rope round his tail tighter.

Just then the hunters came out of the woods, following the wolf's trail and shooting as they went.

But Peter, sitting in the tree, said: "Don't shoot! Birdie and I have already caught the wolf. Now help us take him to the zoo."

Now just imagine, just imagine the triumphant procession. Peter at the head. After him the hunters leading the wolf. And winding up the whole procession grandfather and the cat.

Grandfather shook his head discontentedly. "Well, if Peter hadn't caught the wolf? What's then?"

Above them flew Birdie chirping merrily. "My, what brave fellows we are, Peter and I! Look what we have caught!"

And if one would listen very carefully, he would hear the duck quacking inside the wolf, because the wolf, in his hurry, had swallowed her alive.

του λύκου. Πρόσεξε μόνο μη σε πιάσει».

Το πουλί παραλίγο να ακουμπήσει το κεφάλι του λύκου με τα φτερά του, ενώ ο λύκος προσπαθούσε να το αρπάξει, γυρίζοντας με μανία το κεφάλι του, πότε απ' τη μια πλευρά και πότε απ' την άλλη.

Πώς κορόιδευε, αλήθεια, αυτό το πουλί το λύκο! Και πόσο πολύ ήθελε να το πιάσει στα χέρια του ο λύκος! Μα το πουλί ήταν έξυπνο και ο λύκος απλώς δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτό.

Στο μεταξύ, ο Πέτρος έφτιαξε ένα λάσο και με μεγάλη προσοχή άρχισε να το κατεβάζει λίγο λίγο, ώσπου έπιασε το λύκο απ' την ουρά και το τράβηξε με όλη του τη δύναμη.

Ο λύκος αισθάνθηκε ότι κάποιος τον είχε πιάσει και άρχισε να πηδάει σαν τρελός πάνω κάτω για να ξεφύγει.

Όμως ο Πέτρος έδεσε την άλλη άκρη του σχοινού στο δέντρο. Έτσι το μόνο που κατάφερνε ο λύκος με το χοροπήδημά του ήταν να σφίγγεται η ουρά του πιο πολύ στο σχοινί.

Εκείνη τη στιγμή, μέσα από το δάσος πρόβαλαν οι κυνηγοί, που είχαν ακολουθήσει τα χνάρια του λύκου και πυροβολούσαν να τον σκοτώσουν.

Αλλά ο Πέτρος, καθισμένος στο δέντρο, είπε: «Μην πυροβολείτε! Το πουλάκι κι εγώ πιάσαμε το λύκο. Βοηθήστε μας να τον πάμε στο ζωολογικό κήπο».

Ε, φανταστείτε τώρα τη θριαμβευτική αυτή πομπή. Μπροστά ο Πέτρος και πίσω οι κυνηγοί να οδηγούν το λύκο. Στην ουρά της πομπής ο παππούς και η γάτα.

Ο παππούς κούνησε το κεφάλι του με δυσαρέσκεια. «Λοιπόν, κι αν ο Πέτρος δεν είχε πιάσει το λύκο; Τι θα γινόταν τότε;»

Από πάνω τους το πουλάκι τιτίβιζε χαρούμενα. «Τι γενναία παλικάρια που είμαστε ο Πέτρος κι εγώ! Κοιτάξτε τι πιάσαμε!»

Κι αν κάποιος τέντωνε τ' αυτιά του, θα άκουγε την πάπια να κρώζει στο στομάχι του λύκου, γιατί ο λύκος, πάνω στη βιασύνη του, την είχε καταπιεί ζωντανή.

Ο Σεργκέι Προκόφιεφ γεννήθηκε το 1891 και πέθανε το 1953. Συνέθεσε αλλά και έγραψε το μουσικό παραμύθι "Ο Πέτρος και ο λύκος" το 1936 και στις 2 Μαΐου της ίδιας χρονιάς παρουσιάστηκε στην αίθουσα της Φιλαρμονικής της Μόσχας, με διευθυντή ορχήστρας τον ίδιο. "Ο Πέτρος και ο λύκος" είναι από τα πιο αγαπημένα και επιτυχημένα συμφωνικά έργα για παιδιά. Πρόκειται για μια ιστορία όπου οι πρωταγωνιστές, με κεντρικό χαρακτήρα τον μικρό Πέτρο, ερμηνεύονται από τους ήχους ενός ή περισσότερων οργάνων. Το αποτέλεσμα είναι τόσο ποιητικό, απλό και αυθόρμητο, όσο και μαγικό.

Ο Κώστας Πούλος γεννήθηκε στον Ελικώνα της Βοιωτίας. Σπούδασε φιλολογία στην Αθήνα και τη Γερμανία. Έχει ασχοληθεί με τη μετάφραση και τη συγγραφή κειμένων για μεγάλους και για παιδιά. Από τις Εκδόσεις Παπαδόπουλος κυκλοφορούν τα βιβλία του Ο ήλιος στον κήπο, Μισό σοκολατάκι είναι σαν ένα ψέμα, Ένα παγωτό διαρκεί λίγο, Σεχραζάτ, Ο Νίκος και ο λύκος, Μαρία Κάλλας κ.ά. Είναι υπεύθυνος για την επιλογή και την απόδοση των κειμένων στη σειρά "Τα Ελληνικά" των ίδιων εκδόσεων. Έχει εργαστεί ως φιλόλογος καθηγητής σε ιδιωτικά και δημόσια σχολεία ημερήσια και νυχτερινά, στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Κείμενά του έχουν δημοσιευτεί σε εφημερίδες και περιοδικά.

Ο Βασίλης Παπασαρούχας γεννήθηκε το 1975 στην Αθήνα, στον Περισσό. Σπούδασε Ζωγραφική και Γραφικές Τέχνες στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Μέχρι τώρα έχει εικονογραφήσει πάνω από είκοσι βιβλία εκ των οποίων τα τρία τα έχει συγγράψει. Ανάμεσα σε άλλες διακρίσεις το 2004 πήρε το Κρατικό Βραβείο Εικονογράφησης για το βιβλίο «Η Κοκκίνοσκουφίτσα» σε διασκευή της Αργυρώς Κοκορέλη.

